

Uns mesos enrere Narendra Modi, el primer ministre de l'Índia i líder del partit Bharatiya Janata Party (BJP) que governa des de 2014 amb majoria absoluta, s'ennorgullia de la seva gestió de la primera onada de la pandèmia de la COVID-19. L'Índia l'havia superat no només amb pocs afectats, sinó que havia proveït al món de respiradors i vacunes. Proclamava l'èxit de la seva política neoliberal i no es va preocupar d'aprovisionar l'estructura sanitària pública del país, ni de fer plans de contingència ni tampoc de la vacunació de la població.

Malauradament, hem vist la gravetat de la segona onada, el col·lapse total tant del sistema sanitari públic (absolutament deficient!) com del sistema privat (de molta més qualitat!). La manca d'oxigen i de llits, els crematoris improvisats al carrer, la poca fiabilitat de la informació pública, etc. En alguns estats sembla que les dades reals han multiplicat per 10 les oficials! Moltes afectades per la COVID-19 s'han hagut d'enfrontar durant la seva recuperació a una segona infecció també molt greu i letal de mucormicosis, una infecció per fongs, de tractament difícil, llarg i supercar!

Quan aquest butlletí arribi a les vostres mans confiem que la situació hagi millorat.

Gràcies al confinament, una població afectada més jove, la vida a l'exterior, l'inici de la vacunació, etc..... Potser llavors, des de l'Índia, alguna variant del virus més transmissible i resistent a les vacunes, s'haurà escampat per la resta del món.

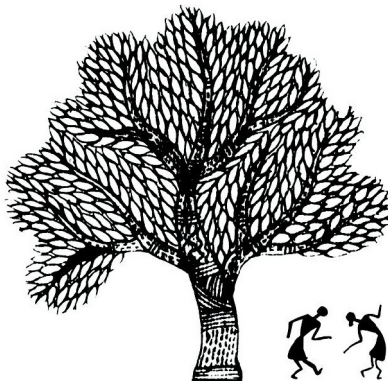
La pandèmia de la COVID-19 com també la crisi climàtica ens demostren que al nostre món globalitzat no valen solucions individuals per un sol país, per un sol conjunt de la població: els més rics.

La ràpida resposta dels amics d'ADA-Món Adivasi ha estat molt important per arribar a les comunitats rurals dels voltants de Nashik. La ONG MPSM volia dotar-los de material sanitari amb una unitat d'atenció mòbil i al final n'han pogut constituir tres. El personal d'atenció sanitària s'ha desplaçat a les aldees rurals per atendre a sospitosos de COVID-19 i els han proporcionat medicaments bàsics i també han implementat mesures sanitàries i de confinament local. Gràcies per l'immediata i fantàstica resposta al nostre crit d'auxili! Les vostres ajudes, prop de 20.000€, van superar amb escreix la previsió inicial.

Lamentablement hem tingut coneixement de diversos contagis i un mort entre el personal d'aquestes ONGs locals.

A conseqüència de la pandèmia molts programes i projectes han quedat aturats, pel mateix confinament o per la imperiosa necessitat de traspasar els fons enviats a necessitats urgents, com la distribució d'ajuts alimentaris, medicaments bàsics, etc. Les ONG locals ens ho van demanar i així ho vam acordar.

Igualment volem agrair a la donació a ADA-Món Adivasi dels seus pares per ajudar a Fundació amb els adivasis. Us expliquem el projecte aquest butlletí.

família Vila Llorens la seva de moltes obres artístiques finançar els projectes de la de Maharashtra. amb detall a continuació en

Segona onada de

L'any 2020 quedarà gravat a la història i a les nostres memòries per haver d'afrontar la fatal pandèmia de la COVID-19; mai vista en les últimes dècades. Però també per la humanitat col·lectiva, la força i la capacitat d'adaptació de les persones davant les mesures ideades per superar aquesta situació, sempre amb l'esperança a proa.

Com a metge a l'Índia sempre he sigut conscient de la baixa ràtio metge-pacient d'aquest país, molt per sota de les recomanacions de l'OMS. La desproporció en les infraestructures en el medi rural i urbà ha estat un dels agreujants d'aquesta pandèmia en una nació superpoblada com la nostra. Si tenim en compte l'estat del nostre sistema de salut, el ràpid confinament decretat durant la primera onada va permetre un ràpid descens de la corba d'infeccions. Això va ser degut a molts motius diferents, com és el cas del llarg i difícil viatge de retorn dels temporers als seus pobles natals, evitant així la propagació de la infecció en les comunitats rurals. Per aquests motius, la primera onada va afectar principalment a ciutats i als pobles més propers.

Aquesta segona onada ha estat diferent. Hi ha hagut 5 principals raons per la seva severitat: 1) Mítings multitudinaris, on ni tan sols els líders polítics han adoptat mesures de distanciament social o l'ús adequat de mascaretes. 2) Congregacions religioses amb actes multitudinaris i on es van obviar flagrantment els protocols de seguretat de la COVID. 3) Soques més virulentes i més contagioses del virus SARS-COV2. 4) Fracàs del govern en tal d'incrementar el nombre d'hospitals i el subministrament de medicaments entre la primera i la segona onada. 5) Ineficax desplegament del programa de vacunació. Un desplegament més enèrgic, fins i tot porta a porta (com és el cas de la Polio), hauria estat molt més adequat.

Personalment, durant la meua interacció amb pacients (amb COVID o sense) he apreciat una profunda sensació d'ansietat, por i esgotament. Mentre que la primera onada de la COVID ens va posar a tots i totes en estat d'alerta, amb determinació i resiliència per vèncer el virus, aquesta segona onada ha sacsejat violentament el nostre esperit, desencadenant angoixes i pors, i ha posat a prova la nostra voluntat. Aquests són sentiments que també es reflecteixen entre la comunitat mèdica. Estem constantment aprenent a mesura que aquest virus avança, i no només en relació amb la seva patogenicitat, sinó també les seves complicacions a llarg termini i l'eficàcia dels diferents tractaments. Tanmateix, la decepció més gran entre els meus col·legues d'altres estats ha estat treballar amb una constant sensació de descontrol a causa de múltiples factors polítics: manca de subministraments mèdics, el descarat mercat negre de medicaments vitals o el retard en el subministrament de cilindres d'oxigen a conseqüència de venjances polítiques. En certa manera aquesta segona onada ha posat de manifest les diferències i l'extremisme present en el si de la nostra societat.

Alguns estats han estat més ben preparats que d'altres. Per exemple a Mumbai (on jo visc) l'ajuntament va organitzar d'una manera molt eficaç i descentralitzada centres per fer-

COVID-19 a l'Índia

- Dr. Shashi Rawat -

Butlletí 42

se les proves diagnòstiques, així com una campanya pública sobre l'aïllament en el domicili dels malalts. Ràpidament aquest model es va replicar arreu de Maharashtra. Actualment, la taxa d'infecció a Maharashtra ha disminuït significativament i estem sortint del confinament de manera esglaonada. Els mercats només estan oberts durant unes hores. Les escoles, oficines, teatres, gimnasos, centres comercials, etc. evidentment estant tancades. S'ha limitat també el transport públic i únicament funcionen trens regionals destinats als treballadors essencials. Persones de tots els estrats socials fan ús de la mascareta, fet que suposa un alleujament!

Aquest segon confinament ha tingut un impacte econòmic impensable i els col·lectius més desfavorits són els que més sofreixen. Les ajudes governamentals són mínimes, i es basen en el subministrament de gra; no hi ha cap ajuda econòmica. Lamentablement les ajudes se centren únicament en l'assistència immediata, però en una nació corrupta com la nostra això no es tradueix en el dia a dia de les persones. La situació és més crítica a les zones rurals, on les comunitats tribals tenen un accés mínim als centres de salut.

M'agradaria compartir la meua història personal. Fa 6 mesos la meua àvia materna, viuda i amb 70 anys, va decidir viatjar al seu poble natal: una petita aldea en el districte de Garhwal, a prop dels Himàlaia. Malgrat les meves contínues protestes sobre el tema, ella em va assegurar que seria prudent i que fins llavors no hi havia hagut cap cas positiu de COVID en el poblat. Aleshores el número de casos arreu del país era molt baix.

Quatre mesos més tard vaig rebre una trucada

desesperada de la meua mare; l'àvia tenia febre, tos, calfreds i mal de coll. Tots símptomes típics de la infecció per COVID. L'àvia havia estat convidada a una boda i dotze persones del poble tenien els mateixos símptomes. L'àvia és gran i hipertensa, així que ràpidament li vaig demanar al seu amic i també protector que l'ajudés a fer-se una prova PCR. Van haver de viatjar durant 6 hores fins a arribar a un centre de proves. Vaig contactar també amb un hospital de tercer nivell a Seinagar, un estat veí, per tal que ingressés a

l'hospital. Els hospitals però a l'Índia tot sovint estan massificats i a vegades ni tan sols proporcionen els tractaments adequats. Així que malgrat tot, la millor opció va ser que l'àvia es quedés a casa. Durant els següents 15 dies els vaig fer de metges telefònicament, sempre que les connexions ens ho permetien!

La part més complicada va ser aconseguir les medicines. Les medicines són

escasses i en el cas de la dexametasona (corticoesteroide), la dosis que vaig poder prescriure va ser inferior a la necessària. Afortunadament, tots es van recuperar; gràcies a l'aire fresc de les muntanyes, la seva força interior, la seva fervent fe i el seu optimisme.

Aquesta experiència m'ha fet qüestionar moltes coses sobre la meua vida i les meves prioritats. Què passa en les comunitats rural on no hi ha metge, ni tan sols virtualment? El treball de les ONGs com la vostra és molt valuós en temps com el d'ara.

A dia d'avui una tercera onada és inevitable. Com a ciutadans d'un món globalitzat necessitem juntar-nos per poder afrontar millor situacions com aquestes en un futur.

Mangaon...

En aquest butlletí ens apropem a l'ONG *Amardeep Charitable Trust (ACT)*, fundada per les Carmelites i que treballa a Mangaon des de 1993. ADA- Món Adivasi des d'aquest inici de 2021 finança un projecte de tres anys dirigit a millorar la qualitat de vida de vells i viudes. Entrevistem a Sr Rubina D'Mello, coordinadora d'ACT.

Ens pots explicar els inicis d'ACT a Mangaon?

Mangaon és un poble molt petit de la regió del Konkan, al districte de Maharashtra, a uns 119 km de la capital Mumbai. El 1993 el Fr Sopena va proposar a tres germanes Carmelites venir a treballar a Mangaon amb els Kathkaris. Durant els tres primers mesos no tenien cap lloc on estar i s'allotjaven al garatge del Dr. Vaz. Més endavant ja van llogar una casa a prop de la carretera de Morba. Les germanes acostumaven a anar als poblats per conèixer la gent i valorar les seves necessitats. Així, a poc a poc, van formar grups de dones, classes suplementaries, programes materno-infantils, etc.. De tot això ara ja en fa vint-i-vuit anys.

Com ha canviat l'enfocament d'ACT durant aquest temps?

Com que vivim en una societat patriarcal inicialment va ser molt difícil apropar-nos a les dones i als nens. L'educació dels indígenes era inexistent. En canvi ara hi ha 12 grups de nens actius, 12 grups de noies adolescents, 35 SHG (grups d'autoajuda), 18 grups d'adolescents, 12 classes de reforç. A més a més, tenim un internat on s'allotgen 45 noies.

Ens podries explicar la situació de les viudes?

L'alcoholisme és la principal causa de viudetat en edats primerenques. I a més a més es considera que porten mala sort, tot i que són

acceptades dins la societat. Si una dona enviuda quan encara és jove es pot tornar a casar i també pot treballar. Si enviuda quan els fills ja s'han independitzat, continuarà vivint sola i s'haurà d'espavilar. Reben una petita ajuda governamental, però obtenir-la és enrevessat i molt burocràtic, així que moltes dones no hi acaben tenint accés. En els nostres programes/tallers sempre intentem

incloure a les dones viudes per tal de vèncer aquest prejudici comunitari i per promoure la seva integració a la comunitat.

I la situació de les persones grans?

De fet ha empitjorat molt

recentment, com a conseqüència de la COVID-19 i del cicló Nisarga, que va afectar la regió del Konkan el passat 3 de juny. Molta gent gran es va quedar sense sostre, sense menjar, sense ingressos i a més a més amb problemes de salut. I el confiament intermitent encara ha generat més estrès a aquesta situació. L'esperança de vida aquí és de 60 anys, i quan envelleixes sovint t'abandonen. Si no ets productiu no serveixes! Potser si hi ha alguna engruna de menjar serà per a tu, si no te'n vas al llit amb gana. Fins i tot si et poses malalt, ningú es cuida de tu!

Quin visió tenen sobre la salut?

Els Kathkaris en la mesura del possible fan ús de les plantes medicinals. Tanmateix si les malalties estan molt avançades o no responen a les plantes fan ús de la medicina al·lopàtica. El món actual avança molt de pressa i ens allunya a nosaltres i als Kathkaris de la naturalesa. Aquest estil de vida, però té molts efectes adversos. Per aquest motiu l'Ayurveda ens permet tornar a la naturalesa i aprofitar-nos dels seus poders de curació. Una de les avantatges i de la força de les plantes medicinals és que són segures i no tenen efectes adversos.

...de més aprop....

És molt important promoure el coneixement de les plantes, i sobretot ara que moltes plantes ja no les podem trobar als boscos. Entre els Kathkaris les malalties infeccioses són molt freqüents, com ara la tuberculosi, l'hepatitis, la malària, la filariosi, disenteria, etc... Són malalties que s'escampen com el foc encès a causa de la manca de sanejament i de les pobres condicions higièniques. La dieta escassa i pobre facilita també la propagació d'aquestes malalties.

Com ha canviat la vida dels Adivasis al llarg dels darrers 30 anys?

Hi ha hagut canvis en l'àmbit econòmic, educatiu, social i cultural i sobretot s'han empoderat! Abans els adivasis no eren respectats, i treballaven a les mines de carbó i a les fàbriques de maons. En canvi, ara els joves estudien per fer de paleta, fuster, agricultor, etc.. Treballen com a autònoms i això els ha ajudat a millorar la seva situació econòmica i a esdevenir independents. Avui en dia els nens poden anar a l'escola.

Com us ha afectat la situació de la COVID?

Malgrat que a Mangaon no hi ha hagut masses casos, els mitjans d'informació tenen a la població aterrida. El primer confinament va ser

molt estricte i ningú sabia què passava exactament. Teníem molta por. Els Kathkaris viuen el dia dia, els ingressos de la mà a la boca. Així que va ser molt complicat, ja que no tenien prou gra ni menjar a les cases. Gràcies a les donacions des d'ACT vam poder subministrar menjar, medicaments i sobretot informació. I per acabar d'adobar-ho tot, el mes de juny va arribar el cicló Nisarga. Els sostres van volar i quelcom tenien a dins de casa es va humitejar.

D'altra banda amb el confinament no ens podíem desplaçar massa als poblats, ni fer tallers, per les dones, joves ni nens. Els nens han perdut un preciós any de la seva vida escolar!

Les viudes han estat especialment afectades. Estem intentant acostar-nos-hi sempre respectant les normes de distanciament social. En resum en els darrers mesos ens hem centrat en les necessitats bàsiques dels Kathkaris i tenim moltes restriccions ens els programes de conscienciació, salut, etc. que realitzem normalment.

Esperem que puguem començar de nou amb el nostre treball, ara que les restriccions s'aixequen lentament. Esperem que serà millor!

Recepta de Kanda Bhagi de l'amiga i gran cuinera Geeta Kirkire, per Reyes Rigo

El Kanda Bhagi o les pakores de ceba és un dels snacks preferits dels Mumbaikars o dels Bombayites durant el monso. Aquests deliciosos bunyols de ceba i espècies són l'acompanyament preferit a un "cutting chai" ben calent (te negre amb espècies i amb molt, molt i molt de sucre).

Ingredients: - ½ ceba gran tallada en làmines fines.

- ½ o 1 bitxo verd (dels petits i prims), tallat molt petit i sense llavors (a l'Índia en posen 4 o 5)
- 1 grapat de cilandre, tallat molt petit
 - ¼ culleradeta de cúrcuma.
 - ¼ culleradeta de comí molt.
 - 1 culleradeta de sal.
- 5 cullerades de farina de cigrons.
- ½ vas d'aigua.

shutterstock.com · 438755479

Barreja tots els ingredients en un bol. Si la barreja queda una mica seca, pots afegir una mica més d'aigua. Deixa la mescla en repòs durant 10 minuts. En una paella amb oli ben calent fregeix varies cullerades d'aquesta mescla, els hi pots donar la forma que vulguis. Els "bunyols" han de quedar ben daurats. Treu de la paella i escorre l'oli en un paper de cuina. Serveix ben calents acompanyats de chutney de menta o cilandre.

Fa 25 anys....

- Lali Xiberta-

L'octubre de 1.995 el Quico i jo celebrarem els 25 anys de casats. Les noces de plata. Havíem tingut la sort que l'any que ens vàrem casar era de les primeres vegades que el Federico estava a Barcelona, després de tants anys a la Índia.

La seva arribada sempre era una revolució a la família, tots el volíem veure, parlar amb ell, escoltar el que explicave, etc. Aviat ens quedàrem enamorats d'aquella persona que venia de tant lluny, però el sentíem tant a prop, que s'interessava per tots amb el seu somriure i la seva calidesa, que ens feia sentir especials... Per tant li vam demanar si volia presidir la cerimònia del nostre casament i, sense pensar-ho gaire, ens va dir que sí.

Des d'aquell moment el Fede va entrar a les nostres vides: el teníem molt present, l'hi escrivíem, el Quico sovint el trucava i després de molts intents

-Fede!!!...

-Quico!!!...

Responia amb el seu català amb accent marathi i el seu entusiasme. Quan li vam dir que feia 25 anys del nostre casament i ho volíem celebrar va dir:

-Veni, us espero!
I a l'Índia vam anar.

Van ser 15 dies màgics, des que vam arribar a l'aeroport fins l'últim moment. Recordo quan vàrem marxar: el Fede amb el seu bastó, el vestit blanc i tota la seva vida en la seva mirada i el seu somriure. Aquells dies vam viure amb ell a Tara, al districte de Raigat, en una petita caseta

enmig del no res, a 40 Km de Bombai. Vam parlar de tot i de totes, vam riure, vam cantar i també vam pregar amb ell a les 6 del matí quan el sentíem que s'aixecava i anava a seure a terra en un racó d'una petita estança.

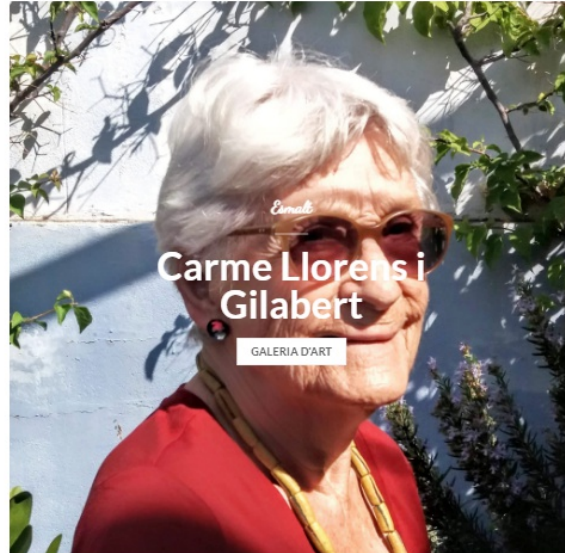
Ens va parlar dels adivasis, ens va portar als seus poblats; a les seves cabanes fetes de palla i de fang. La gent esperava al Fede amb els braços oberts i ens acollia posant-nos una manta a terra i un vas d'aigua a la mà. Els nens ens miraven amb recel. Vam veure famílies senceres fent carreteres, ens va parlar de projectes de promoció i suport a les tribus Katkaris, etc.

Més endavant vam conèixer gent meravellosa que l'ajudaven: l'Agnés, la Vaishali, el Anobuw, la Regina i l'Eunice, cuidadora incansable del Fede. Visitarem Bombai, Nashik, les grutes d'Ellora (temples d'arquitectura rupestre de l'Índia). I, una visita especial a Dindori, on després de travessar un paisatge sec i

erm trobàrem un oasis verd, ple de vida, on hi treballaven camperols. Allà estava el seu amic Perico Massanet, un dels impulsors del miracle. Ens va rebre amb un somriure d'orella a orella i donant-nos notícies dels últims gols del Barça que havia escoltat en un petit transitor en aquell racó de món.

Cada vespre abans d'anar a dormir aprofitant la fresca de fora repassàvem la família. -Com està... aquest i l'altre?- I recordava bé els noms de tots i totes.

Vam marxar de l'Índia amb el cor ple de sensacions, d'olors, de somriures i una estimació molt gran pel Fede.

Donació Vila Llorens: Accediu des de la web d'ADA**Col·lecció Vila Llorens**

Per atzar, o per sort, Jordi Vila Rufas, mestre artesà retaulista, i Carme Llorens Gilabert, mestra artesana esmaltadora, han estat els nostres pares.

Del seu pas per aquest món ens ha quedat un immens i ric llegat immaterial, però també ens n'han deixat un altre de material: retaules, gravats, dibuixos, esmalts, esbossos, projectes,.... . Una mostra de l'art com a expressió de sentiments, idees i valors. Les cares d'angoixa, molt presents en l'obra del pare, o la recerca de la bellesa a través de les flors, de la mare, en són un exemple.

La creativitat, el mestratge i l'art, i els valors lligats a la justícia social i la cultura, ja des de ben petits, han estat presents de les nostres vides.

La Fundació ADA – Món Adivasi comparteix aquests valors de justícia i solidaritat que els nostres pares van saber transmetre'ns. És per això que hem decidit fer donació d'alguns dels seus retaules, esmalts, dibuixos,... que formen part del seu llegat.

Estem convençuts, que com nosaltres, veurien encantats que amb la seva obra es pot aportar un petit gra de sorra per millorar la qualitat de vida de la comunitat Adivasi.

Família Vila Llorens

Hem rebut amb il·lusió i agraïment la donació dels germans Vila Llorens. El fet que part de la seva obra, fruit del treball creatiu dels pares al llarg dels anys, pugui arribar a la comunitat adivasi, ens dona idea dels valors que van impregnar la vida de la Carme i el Jordi i que van transmetre als seus fills.

El Jordi i la Carme, tot i ser grans artistes, exercir el seu mestratge a l'escola Massana i ser cridats per treballar i deixar la seva obra en molts indrets com la Sagrada Família, Església de Vilassar, Monestir de Sant Cugat,.... eren persones extraordinàriament senzilles, defugint l'escena mediàtica, vivint l'art com artesans, amor a la seva feina i generositat per transmetre el seu coneixement. Segur que estarien satisfets de veure que part de la seva obra arriba a les vostres mans i a la comunitat adivasi!

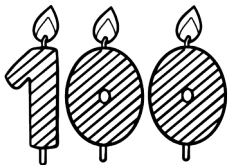
Us la volem fer arribar per gaudi vostre i dels vostres amics. Hem preparat una pinacoteca virtual a la nostra pàgina web, on ja la podreu trobar, admirar i fer-la vostre amb una donació que està d'acord amb el valor que, com artesans, donaven en vida a la seva feina. A la tardor farem una exposició durant un cap de setmana a la qual us convocarem pels canals habituals.

Estem segurs que us agradarà participar en aquesta nova iniciativa solidària, en aquest cas, gràcies a la generositat dels germans Vila Llorens.

I potser us plantejareu el repte que poden haver moltes i diverses formes de viure i exercir la solidaritat, una forma de vida.

PASSAT

Amartya Sen (Santiniketan, India, 87 anys), economista i filòsof bengalí, ha rebut el Premi Princesa d'Astúries de Ciències Socials 2021; un dels pensadors actuals més influents en temes de desenvolupament. Us en recomanem la seva lectura!

Remei Puigomènech ha fet 100 anys! La més veterana d'ADA-Món Adivasi! T'agraïm el teu suport.

Des de fa gairebé dos mesos **tres unitats mòbils COVID 19** estan en ple funcionament a Nashik, Ambatha i Trimbakeshwar! Gràcies al vostre suport i solidaritat!

FUTUR

Tens un amic/ga experimentat en **WordPress** i **Woocommerce** disposat a donar un cop de mà a ADA-Món Adivasi de manera voluntària? Contacta amb nosaltres... t'estem esperant!!

El cap de setmana del 25-28 de novembre volem celebrar plegades la generositat de la família Vila Llorens i convidar-te a una **exposició** amb la seva obra. T'informarem dels detalls més endavant!

bon estiu!!

Enviar formulari a Fundació ADA-Mon Adivasi . C/ Francisco Giner 42 àtic. 08012- Barcelona

Nom:

Cognoms:

Adreça:

Població:

CP:

Mòbil:

Data de naixement

E-mail:

DNI:

Freqüència:

0 Mensual 0 Trimestral 0 Annual

0 Aportació Única

Domiciliació bancària: a BVA- ES58 0182 6325 89 0208037341

Imprès gartuïtament per gràfiques SYL, empresa amiga dels Adivasis

L'ART GRÀFIC

*"La major riquesa
d'un poble
resideix en les
capacitats dels
seus habitants,
empoderats per la
cultura"*

Amartya Sen

